

Arrest

nr. 266 544 van 12 januari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. GOOSSENS
Aarschotsesteenweg 810
3012 Wilsele

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. GOOSSENS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 6 maart 2017. Zijn moeder diende op 15 maart 2017 een eerste verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) ook in zijn naam als vergezellende minderjarige werd ingediend.

Op 21 april 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in dit verband. Verzoekers moeder ging in beroep tegen deze beslissing.

Op 13 december 2017 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arrest nr. X het beroep.

1.2. Op 3 januari 2018 diende verzoekers moeder een tweede verzoek om internationale bescherming in, hetgeen opnieuw op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in zijn naam als vergezellende minderjarige werd ingediend.

Op 7 maart 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet in overwegingname van dit verzoek. Verzoekers moeder ging niet in beroep tegen deze beslissing.

1.3. Op 25 mei 2018 diende verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in eigen naam in.

In het kader van dit verzoek werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 15 oktober 2018 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid genomen. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing.

De Raad verwierp in zijn arrest nr. X van 20 maart 2019 dit beroep.

1.4. Zonder België te verlaten dient verzoeker op 3 november 2020 een tweede maal een eigen verzoek om internationale bescherming in.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt in dit verband op 14 januari 2021 de beslissing tot 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 15 januari 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Albanees staatsburger, afkomstig uit Shkoder. Op 15 maart 2017 diende uw moeder, B.(...) G.(...) (O.V. xxx, CGVS xxx) een eerste verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. In dit verzoek nam het Commissariaat-generaal op 21 april 2017 een weigeringsbeslissing. Op 13 december 2017 werd het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Vervolgens diende uw moeder op 3 januari 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Opnieuw werd dit verzoek ook in uw naam als vergezellende minderjarige ingediend. Op 7 maart 2018 besliste het Commissariaat-generaal dit verzoek niet in overweging te nemen. Uw moeder diende geen beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in tegen deze beslissing. Op 25 mei 2018 diende u in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat uw vader in 2001 vermoord werd in een drugsconflict. De dader alsook de omstandigheden waren u niet bekend. Op het moment van de moord op uw vader was uw moeder zwanger van u. De ouders van uw vader wilden dat zij u liet aborteren. Uw moeder weigerde, waarop de ouders van uw vader haar hebben buitengezet. U liep vijf jaar school in Albanië. U werd steeds door een priester naar school begeleid. Na het vijfde jaar stopte u omdat u vreesde het slachtoffer te worden in een bloedwraak. Uit angst ging u niet meer naar buiten. Volgens de Albanese traditie komt het u toe om het bloed van uw vader te wreken. Langs de andere kant vreesde u zelf ook door de moordenaars van uw vader vermoord te worden van zodra u de leeftijd van 18 jaar zou bereiken. U en uw moeder werden ook met de dood bedreigd door een zekere A.(...) P.(...). Aangezien uw moeder en u vreesden voor jullie veiligheid verlieten jullie Albanië in 2017 en reisden jullie naar België. Op 15 oktober 2018 verklaarde het Commissariaat-generaal uw verzoek niet-ontvankelijk. Uw verzoek berustte immers uitsluitend op dezelfde gronden die uw moeder aanhaalde ter staving van haar eerste verzoek. Het beroep tegen deze beslissing werd op 20 maart 2019 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Vervolgens verzocht u op 3 november 2020 België voor de tweede maal om internationale bescherming. Uw moeder diende dezelfde dag een derde verzoek in. U verklaart dat uw problemen in Albanië nog steeds dezelfde zijn. U voegt toe dat uw huis in Albanië in brand werd gestoken. In geval van terugkeer vreest u nog steeds vermoord te worden of zelf een moord te zullen moeten plegen. Daarnaast zou u graag in België blijven omdat u hier school loopt en werkt. Ter ondersteuning van uw tweede verzoek legt u volgende documenten neer: een attest van het Comité voor Nationale Verzoening d.d. 26 oktober 2020, voorzien van een Franse vertaling, dat in grote lijnen uw relaas weergeeft, waarin vermeld wordt dat op 18 juni 2020 uw woning vuur vatte, en waarin tevens

verklaard wordt dat de Albanese autoriteiten niet in staat zijn bescherming te bieden aan slachtoffers van een vendetta; een attest van de vrouwenorganisatie 'Hapa te Lehte', dat uw moeder reeds neerlegde in het kader van haar tweede verzoek, waarin bevestigd wordt dat zij door deze organisatie werd bijgestaan in het verleden; een verklaring van een Belgische zaakvoerder waarin hij zich engageert uw moeder aan te nemen van zodra zij over een werkvergunning beschikt; en een facebookbericht van ene A.(...) G.(...) waarin de moord op K.(...) R.(...) wordt aangeklaagd. U haalde aan dat deze jongen werd gedood omdat hij geen mondmasker droeg en wil hiermee aantonen dat de Albanese politie u geen bescherming biedt.

B. Motivering

In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofde géén bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u ondertussen meerderjarig bent geworden. Bijgevolg werden u in het kader van onderhavig volgend verzoek geen specifieke steunmaatregelen verleend door het Commissariaat-generaal, aangezien er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Na onderzoek van alle stukken in uw administratief dossier dient te worden vastgesteld dat uw verzoek nietontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk. In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u in uw huidige verzoek om internationale bescherming verwijst naar de motieven die uw moeder naar aanleiding van haar eerste en tweede verzoek heeft uiteengezet. In dit verband dient benadrukt te worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in navolging van het Commissariaat-generaal, reeds in haar eerste verzoek oordeelde dat zij niet aannemelijk had gemaakt geen beroep te kunnen doen op de hulp van en bescherming door de Albanese autoriteiten. Het arrest van de Raad is bekleed met het gezag van gewijsde en de beoordeling is dan ook definitief. Haar tweede verzoek werd niet in overweging genomen door het Commissariaat-generaal, opnieuw omdat zij geenszins aannemelijk had gemaakt geen beroep te kunnen doen op de hulp van en bescherming door de Albanese autoriteiten. Zij ging niet in beroep tegen deze laatste beslissing. Voor wat betreft uw verklaring dat uw huis in brand werd gestoken (DVZ, verklaring 2de verzoek, vraag 16) moet vooreerst worden opgemerkt worden dat u hiervan geen begin van bewijs neerlegde. In het attest van het Comité voor Nationale Verzoening wordt weliswaar kort verwezen naar een brand in uw woning d.d. 18 juni 2020, doch dit document kan geen (bewijs)waarde gehecht worden. Uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat dergelijke attesten gemakkelijk gekocht kunnen worden in Albanië. Hoe dan ook hebt u niet aannemelijk gemaakt dat, zelfs al zou uw woning in Albanië in brand zijn gestoken, u hiervoor geen beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten. Zoals reeds herhaaldelijk opgemerkt in het kader van het eerste en tweede verzoek van uw moeder heeft zij voor de door haar eerder aangehaalde problemen geenszins aannemelijk gemaakt niet terecht te kunnen bij de Albanese autoriteiten. Hetzelfde geldt dan ook voor de door u en uw moeder beweerde brandstichting in uw woning. Voor wat betreft uw vrees dat u een moord zal moeten plegen of dat u vermoord zal worden (DVZ, verklaring 2de verzoek, vraag 19), dient te worden opgemerkt dat reeds in het kader van uw moeders eerste verzoek vastgesteld werd dat zij niet had aangetoond dat jullie in een bloedwraak verwickeld zijn. Het attest van het Comité voor Nationale Verzoening wijzigt hier niets aan. Zoals supra gesteld kan hieraan geen waarde worden gehecht. Tevens werd er reeds in uw moeders eerste verzoek op gewezen dat zij geen overtuigende feiten of elementen had aangehaald waaruit bleek dat zij voor de anonieme bedreigingen ten aanzien van u geen of onvoldoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten. Voor wat betreft uw verklaring dat u school loopt en werkt in België (DVZ, verklaring 2de verzoek, vraag 20) en de verklaring van een Belgische zaakvoerder die uw moeder wil aannemen van zodra zij over een werkvergunning beschikt, dient te worden vastgesteld dat het om motieven van persoonlijke aard gaat die geen verband houden met de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van de subsidiaire bescherming. Tot slot houdt de dood van K.(...) R.(...), waar naar verwezen wordt in de door u neergelegde facebookpost, geen enkel verband met uw vluchtmotieven. Het feit dat hij door de politie werd gedood volstaat dan ook

geenszins om te besluiten dat de politie u geen bescherming biedt. Uw bewering dat hij gedood werd omdat hij geen mondk masker droeg (DVZ, verklaring 2de verzoek, vraag 18) is overigens een zeer enge lezing van de feiten die geen weerslag vindt in de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie blijkt immers dat de politie verklaarde dat hij na de avondklok op straat was en geen gevolg gaf aan een bevel om halt te houden. Nog volgens de politie gedroeg hij zich verdacht en richtte hij een hard voorwerp dat leek op een pistool naar de politieofficier. Verder blijkt ook dat de politieofficier die R.(...) doodschoot gearresteerd werd op beschuldiging van moord in overschrijding van de grenzen van wettige zelfverdediging. Zoals reeds opgemerkt in het kader van uw moeders tweede verzoek staat het feit dat zij door de vrouwenorganisatie 'Hapa te Lehte' werd bijgestaan in het verleden, niet ter discussie. Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet). Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48 t.e.m. 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker beargumenteert vooreerst uitgebreid dat de bestreden beslissing niet binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming werd genomen en niet werd gemotiveerd waarom dit niet kon gebeuren, alsook dat er geen motivering werd opgenomen omtrent de redenen dat hij niet opnieuw gehoord werd in het kader van zijn volgend verzoek. Vervolgens betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en meent dat hij door middel van bijkomende verklaringen en bijkomende stukken wel degelijk zijn gegronde vrees heeft kunnen aantonen, minstens dat hij hieromtrent verder uitleg had moeten kunnen geven.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing "te schorsen en te vernietigen" en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te hervormen en hem alsnog de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een uittreksel uit het rapport "*Albania Corruption Report*" van augustus 2020 (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, mist dan ook juridische grondslag.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient eveneens te worden benadrukt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 t.e.m. 48/6 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen 48 en 48/2 van de voormelde wet zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Wat betreft de artikelen 48/3 en 48/4 kan dienstig worden verwezen naar punt 2.3.2..

2.3.4. Vooreerst dient erop gewezen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming in eigen naam op 15 oktober 2018 besloot tot een niet-inoverwegingname omdat verzoeker zijn verzoek uitsluitend berustte op dezelfde gronden die zijn moeder aanhaalde ter staving van haar eerste en tweede verzoek om internationale bescherming, dewelke eveneens in zijn naam werden ingediend, als vergezellende minderjarige. In het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekers moeder werd het beroep door de Raad verworpen op 13 december 2017 bij arrest nr. 196 540. Dit omdat de voorgehouden bedreiging op 14 juni 2013 bezwaarlijk kan worden aangemerkt als de directe aanleiding van haar vertrek naar België, en niet zonder meer gesteld kan worden dat zij verwickeld is in een bloedwraak nu uit haar verklaringen blijkt dat de problemen met A. en G. P. louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn, en verzoekers moeder geenszins aannemelijk maakt dat zij geen of onvoldoende beroep kon doen, of in het geval van eventuele toekomstige problemen met hen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië

aanwezige autoriteiten. Verzoekers moeder tekende geen beroep aan tegen de weigering tot inoverwegingname van haar tweede verzoek om internationale bescherming door de CGVS op 7 maart 2018, die bijgevolg als een eindbeslissing in de zin van artikel 1, § 1, 19° van de Vreemdelingenwet moet worden beschouwd.

Verzoeker ging in beroep tegen de beslissing van 15 oktober 2018 houdende weigering van inoverwegingname van zijn eerste verzoek om internationale bescherming in eigen naam. Bij arrest nr. 218 542 van 20 maart 2019 verwerpt de Raad dit beroep en oordeelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen eigen elementen aanhaalt die een afzonderlijk verzoek voor hem rechtvaardigen.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.5. In het kader van het huidig, volgend verzoek om internationale bescherming, dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft vasthouden aan zijn eerder aangehaalde vluchtmotieven – dewelke ook door zijn moeder naar voor werden geschoven (*supra*). Verzoeker herneemt immers dat hij vreest te moeten doden of gedood te worden als uitloper van de moord op zijn vader in 2001 ten gevolge van een drugsconflict. Verzoeker voegt bovendien nog toe dat hun huis in Albanië in brand werd gestoken. Tot slot merkt hij, onder verwijzing naar een Facebookbericht, op dat de politie hen niet beschermt in Albanië.

Ter staving van zijn huidig verzoek legt verzoeker nog volgende documenten voor: een attest van het Comité voor Nationale Verzoening d.d. 26 oktober 2020, een attest van de vrouwenorganisatie 'Hapa te Lehte', een verklaring van een Belgische zaakvoerder en een facebookbericht van ene A.(...) G.(...) waarin de moord op K.(...) R.(...) wordt aangeklaagd.

2.3.6. Verzoekers huidig, volgend verzoek om internationale bescherming wordt in de bestreden beslissing niet ontvankelijk verklaard omdat (i) hij verwijst naar de motieven die zijn moeder naar aanleiding van haar eerste en tweede verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet en door de Raad reeds in het kader van haar eerste verzoek werd geoordeeld dat zij niet aannemelijk had weten te maken dat zij geen beroep kon doen op de hulp van de bescherming door de Albanese autoriteiten; (ii) wat betreft verzoekers verklaring dat zijn huis in brand werd gestoken moet worden opgemerkt dat hij hiervan geen begin van bewijs neerlegde vermits, hoewel in het attest van het Comité voor Nationale Verzoening weliswaar kort wordt verwezen naar een brand in zijn woning d.d. 18 juni 2020, aan dit document geen (bewijs)waarde kan worden gehecht nu uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat dergelijke attesten eenvoudig gekocht kunnen worden in Albanië en hoe dan ook moet worden opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat – zelfs zo zijn woning in brand zou zijn gestoken – hij hiervoor geen beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten; (iii) wat betreft verzoekers vrees dat hij een moord zal moeten plegen of dat hij vermoord zal worden, moet worden opgemerkt dat reeds in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van zijn moeder werd vastgesteld dat zij niet had aangetoond dat verzoeker en zichzelf verwikkeld zijn in een bloedwraak; het attest van het Comité van Nationale Verzoening wijzigt hier niets aan, nu hieraan geen waarde kan worden gehecht; in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekers moeder tevens werd geoordeeld dat zij geen overtuigende feiten of elementen had aangehaald waaruit bleek dat zij voor de anonieme bedreigingen ten aanzien van verzoeker geen of onvoldoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten; (iv) aangaande de verklaring dat verzoeker school loopt en werkt in België en de verklaring door een Belgische zaakvoerder dat zijn moeder kan aangenomen worden als zij over een werkvergunning beschikt, moet worden vastgesteld dat dit motieven van persoonlijke aard

betreffen die geen verband houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag of de bepalingen van de subsidiaire bescherming; (v) de dood van K. R. – waarnaar verwezen wordt in de door verzoeker neergelegde Facebook post – geen enkel verband houdt met zijn vluchtmotieven en het feit dat hij door de politie werd gedood, niet volstaat om te besluiten dat de politie verzoeker ook geen bescherming biedt, dat zijn bewering dat K. R. werd gedood omdat hij geen mondkapje droeg een te enge lezing inhoudt van de feiten die geen weerslag vindt in de informatie waarover het CG beschikt en verder blijkt dat de politieofficier die R. doodschoot gearresteerd werd op beschuldiging van moord in overschrijding van de grenzen van wettige zelfverdediging en (vi) reeds in het kader van het tweede verzoek om internationale bescherming van verzoekers moeder werd opgemerkt dat het feit dat zij door de vrouwenorganisatie Hapa te Lehte werd bijgestaan in het verleden op zich niet wordt betwist.

2.3.7. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.8. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige, nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke

punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl. St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.9. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.10. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij om onderstaande redenen evenwel geheel in gebreke blijft.

2.3.10.1. Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat hij van mening is dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing buiten de in artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet voorziene termijn heeft genomen en vervolgt dat nergens in de bestreden beslissing wordt uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn van tien werkdagen niet kon worden gerespecteerd waardoor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens hem niet meer over de mogelijkheid zou hebben beschikt om op 14 januari 2021 zijn verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te beschouwen op grond van voormeld artikel. Verzoeker meent dat er derhalve thans een schending van voormeld artikel, alsook van de “*redelijke termijn*” het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorligt.

De Raad wijst er in dit verband op dat de in artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 10 werkdagen, die begint te rekenen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een termijn van orde betreft en – in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift lijkt te worden betoogd – de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden en/of wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet uiteenzet waarom deze termijn niet kon worden gerespecteerd. Aangezien de termijn van tien werkdagen een termijn van orde betreft, kan verzoeker evenmin inroepen dat ingevolge de niet-naleving van deze termijn enig aangehaald beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

Verzoeker kan, gelet op het voorgaande, dan ook niet gevolgd worden waar hij beargumenteert dat de bestreden beslissing niet kon worden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet.

2.3.10.2. Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat er “*een recht*” is van een verzoeker om internationale bescherming tot het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud, dat de uitzonderingen uit artikel 57/5ter, § 2 van de Vreemdelingenwet een discretionaire bevoegdheid omvatten van de commissaris-generaal om de verzoeker al dan niet uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud en de commissaris-generaal bijgevolg zijn beslissing hieromtrent moet motiveren en *in casu* moet worden vastgesteld dat dit niet is gebeurd, merkt de Raad het volgende op. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt *in casu* dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe documenten neer te

leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' d.d. 11 december 2020). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidige volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort, zoals verzoeker ook zelf aanmerkt in zijn verzoekschrift. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en kan niet ernstig voorhouden dat hij verdere uitleg over deze nieuwe elementen graag wil toelichten tijdens een persoonlijk onderhoud waarop hij "een recht heeft". De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing, nu hij ook in zijn verzoekschrift blijft volharden in zijn verklaringen en verwijzen naar dezelfde documenten als deze die hij heeft toegelicht en voorgelegd tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op 11 december 2020.

2.3.10.3. Met betrekking tot het attest van het Comité voor Nationale Verzoening van 26 oktober 2020 merkt verzoeker in het verzoekschrift voorts op dat dit Comité in 2009 door de Albanese overheid werd aangeduid als enige organisatie die gemachtigd is om bloedwraakattesten uit te reiken en dit net om fraude en misbruik met betrekking tot dergelijke attesten tegen te gaan. Verzoeker vervolgt in het verzoekschrift dat dit attest zijn relaas bevestigt maar desondanks door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de kant wordt geschoven omdat "*dergelijke attesten gemakkelijk gekocht kunnen worden in Albanië*", daarmee miskennend wat het doel van dit Comité is. Verzoeker onderstreept in het verzoekschrift vervolgens dat de bestreden beslissing spreekt van "*kunnen*" en er *in casu* geen concrete indicaties zijn dat het om een frauduleus attest zou gaan. Hij oppert nog dat, zo de aankoop van het attest zo eenvoudig zou zijn geweest, het niet te verantwoorden valt waarom hij dergelijk attest niet eerder zou hebben "*gekocht*". Tot slot verwijst verzoeker naar de landeninformatie "*Blood Fueds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State*" waarin melding wordt gemaakt van het feit dat uit een politieel onderzoek in dit verband blijkt dat fraude wordt blootgelegd en bestraft, dat deze informatie dateert van 2017 en zijn voorgelegd attest van het Comité voor Nationale Verzoening van 2020, dit is ruim van na deze blootlegging van fraude dateert.

De Raad merkt vooreerst op dat in de COI Focus "*Blood Fueds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State*" van 29 juni 2017, in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt in het verzoekschrift, wordt aangegeven dat er noch een officiële noch een officieuze entiteit gemachtigd is om certificaten of attesten in het kader van bloedwraak uit te reiken (administratief dossier, stuk 5, map 'Landeninformatie' en hiervan stuk 1, p. 43-44). Verzoeker brengt zelf geen enkel stuk bij ter staving van zijn bewering als zou het Comité voor Nationale Verzoening sinds 2009 als dusdanig worden aangemerkt, zodat dit een blote bewering betreft die bovendien haaks staat op de beschikbare landeninformatie. Verder blijkt uit diezelfde informatie wel degelijk dat attesten, afgeleverd door NGO's en lokale autoriteiten in Albanië gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn, en bijgevolg op zich slechts een zeer beperkte bewijswaarde kunnen worden toegekend. Verzoeker blijkt er in dit verband overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is. Het enkele gegeven dat er in de COI Focus melding wordt gemaakt van het feit dat het Openbaar Ministerie verschillende procedures heeft opgestart tegen verenigingen die valse attesten afleveren, volstaat niet om te besluiten dat er ten tijde van de aflevering van verzoekers attest d.d. 26 oktober 2020 geen sprake meer zou zijn geweest van fraude. Verzoeker brengt opnieuw geen informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen

en de staatlozen zich steunt niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Er dient ten overvloede nog op worden gewezen dat verzoeker tijdens zijn ‘verklaring volgend verzoek’ aangeeft dat zijn moeder het attest van Comité voor Nationale Verzoening “*al lang geleden verkregen*” heeft (administratief dossier, ‘verklaring volgend verzoek’ d.d. 11 december 2020, vraag 18, 2.), hetgeen nochtans niet verzoenbaar is met de inhoud van het document waaruit blijkt dat het slechts een kleine twee maanden voor zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, meer bepaald op 26 oktober 2020 zou zijn uitgereikt. Dat zijn verklaringen tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken niet stroken met de inhoud van het attest, doet eens te meer afbreuk aan de bewijswaarde van het door hem voorgelegde attest.

2.3.10.4. Verzoeker betwist in het verzoekschrift voorts nog dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat onvoldoende zou zijn aangetoond dat er geen beroep kan worden gedaan op de Albanese “*beschermingsmodaliteiten*”. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal in dit verband onvoldoende rekening houdt met de werkelijke situatie van politie en justitie in Albanië en stelt, onder verwijzing naar en het citeren uit een uittreksel uit het rapport “*Albania Corruption Report*” van augustus 2020 (stuk 3 bij het verzoekschrift), dat corruptie een ernstig probleem is bij politie en justitie in Albanië.

In dit verband wordt herhaald dat het onderzoek van de Raad zich *in casu* beperkt tot het nagaan of er nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat reeds in ‘s Raads arrest nr. 196 540 van 13 december 2017 werd geoordeeld dat verzoekers moeder niet aannemelijk weet te maken dat verzoeker en zijzelf het voorwerp uitmaken van bloedwraak en verzoekers moeder bovendien geen overtuigende feiten of elementen kon aanhalen waaruit bleek dat zij voor de anonieme bedreigingen ten aanzien van verzoeker geen of onvoldoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten (ofwel omdat zij over de voorgehouden problemen de politie niet inlichtte, dan wel omdat bleek uit haar verklaringen dat de politie daadwerkelijk verschillende malen optrad in het kader van de problemen met A. en G. P. en zij – hoewel zij beweerde dat ze niet correct behandeld werd door de politie – hieromtrent geen klacht indiende en de ombudsman niet contacteerde). Dit werd hernomen in de beslissing tot niet inoverwegingname van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 maart 2018 in het kader van het tweede verzoek om internationale bescherming van verzoekers moeder, alsook wordt hieraan gerefereerd in ‘s Raads arrest nr. 218 542 van 20 maart 2019 in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming.

Wat betreft verzoekers verklaring dat zijn huis in brand werd gestoken (administratief dossier, ‘verklaring volgend verzoek’ d.d. 11 december 2020, vraag 16) kan, daargelaten de vaststelling dat verzoeker zelf op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart dat hij niet weet door wie het huis in brand werd gestoken en bijgevolg geen oorzakelijk verband wordt aangetoond met de overige door hem aangevoerde problemen, nu aan het attest van het Comité voor Nationale Verzoening geen bewijswaarde kan worden toegekend (*supra*), worden opgemerkt dat verzoeker hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat hij hiervoor zich niet kan beroepen op de bescherming van de in Albanië aanwezige autoriteiten. Ook in het verzoekschrift brengt hij hiertoe geen concrete elementen aan nu hij zich beperkt tot het verwijzen naar algemene landeninformatie en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag de vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband in een ander daglicht te plaatsen.

2.3.10.5. Voor het overige herhaalt verzoeker in wezen louter een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, volhardt hij in de door hem uiteengezette vluchtmotieven en bekritiseert hij en spreekt hij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.10.6. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de motivering dienaangaande onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.11. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet (*supra*). De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.13. Waar verzoeker in ondergeschikte orde nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.14. Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET